

Інспектор з кадрів Івано-Франківської дистанції колії Богдана Дзурак поверталася з Харкова, де нещодавно відбувся заключний етап VIII огляду-конкурсу творчості працівників залізничного транспорту України, із перемогою: за виконання лемківської народної пісні “Ой верше, мій верше...” працівниця Львівської залізниці отримала від фахового журі перше місце. Для Богдани перемога на цьому огляді-конкурсі багато значить, адже перший крок до визнання на галузевій сцені – почесне третє місце на фінальному конкурсі у Харкові – вона зробила ще у 2008 році. За Богдану вболівала вся творча команда нашої залізниці, більшість учасників якої уже здобували перші місця. Залізничниця вдячна кожному з колег, підтримку яких відчувала під час виступу. Дорогою з Харкова додому під стукіт залізничних коліс відбулася наша розмова з Богданою Дзурак – переможницею VIII огляду-конкурсу творчості працівників залізничного транспорту України у номінації “Окремі виконавці фольклорного жанру”.

Інспектор з кадрів Івано-Франківської дистанції колії Богдана ДЗУРАК: “З піснею іду через життя”

– Богдано, пригадай, як закохалася у пісню?

– Я народилася у мальовничому співучому гуцульському краї, де неможливо не навчитися співати, – розповідає Богдана. – Любила співати моя тітка, а дідусь навчив мене співати не лише гуцульських співанок, але й повстанських пісень. У дитинстві я співала багато патріотичних пісень, незважаючи на те, що це були ще радянські часи, влаштувала свої концерти – ставала на воротах, брала в руки щось подібне на мікрофон і співала все, що знала. Голос у мене був дзвінкий, і мої співанки чули сусіди, навіть ті, що працювали на городах, щиро мені аплодували. Це приємно згадувати. У школі я брала участь у вокальному дівочому гурті, де навчилася бездоганно тримати сопранову партію. Наш шкільний гурт був постійним учасником районних та обласних конкурсів художньої самодіяльності, ми гідно представляли нашу школу і перемагали. Коли навчалася у Чернівецькому технікумі залізничного транспорту, також співала у дівочому ансамблі. Ми виступали на різних фестивалях у Чернівцях, на різних святкуваннях у залізничних підприємствах Івано-Франківського вузла. Громадською роботою займалася колись, займаюся й зараз. У технікумі відповідала за культурно-масову роботу, писала сценарії, була ведучою концертних програм. Спів був частиною мого життя, і я не уявляла, що зможу прожити без нього. Тому наступним колективом, де я себе реалізувала, став народний ансамбль “Квіти ромену” при Івано-Франківському товаристві “Просвіта”, куди мене запросила учасниця цього колективу Людмила Вербова – інженер будівельного управління №4. Отак я, уже працюючи на залізниці, долучилася до улюбленого захоплення.

У репертуарі нашого колективу були українські пісні 50-80-х років. Нас запрошували виступати у різних концертних програмах не лише в Івано-Франківську, але

й по області.

– Маючи досвід виконання сучасних естрадних пісень, чому на конкурсах творчості вже на залізниці вирішила співати у фольклорному жанрі?

– В конкурсних оглядах я починала з естрадних пісень, які виконувала під музичну фонограму. Серед таких пісень “Молитва” з репертуару Оксани Білозір. Але на одному з конкурсів у Львові тодішній голова журі, заступник начальника залізниці з кадрів і соціальних питань Володимир Чернега, і директор Палацу залізничників Наталія Некрилова запропонували заспівати якусь пісню акапельно. Я спробувала заспівати лемківську пісню “Під облачком”, і мені сподобалося. З того часу я на конкурсах виконую фольклорні твори. Я вже виконувала в Харкові “Ой верше, мій верше”, але харків’яни, мабуть, не зрозуміли цієї пісні через лемківську говірку і не змогли гідно її оцінити. Цього разу ця пісня була гідно оцінена, і я від цього почувалася дуже щасливою.

– Не здається тобі дивним, що гуцулка полюбляє виконувати лемківські пісні?

– В ансамблі “Квіти ромену” ми виконували й лемківські пісні. Вони настільки глибокі і западають у душу, що не полюбити їх неможливо. Керівник ансамблю Орест Турок походив із лемків, тож прагнув познайомити з лемківською культурою учасниць нашого ансамблю. Тому пісня “Ой верше, мій верше” для цього горічного конкурсу була кращим вибором. До того ж ця пісня була, так би мовити, уже “розкручена” – звучала вона на телепроектах “Голос країни” та “Х-Фактор”. На майбутнє я планую виконувати й гуцульські пісні, адже гуцульський край дуже колоритний і співучий.

– Богдано, що для тебе означає перемога у галузевому творчому конкурсі?

– Цьогорічна перемога ддала мені впевненості, бажання й надалі вдосконалювати свій голос, адже пісня завжди присутня у моєму житті. Перемогти мені

допомогли й поради щодо вокалу та правильного виконання фольклорних пісень керівника ансамблю бандуристок “Чарівні струни” Ірини Содомори, також відчувала підтримку з боку начальника служби кадрової та соціальної політики залізниці Олександра Копика та начальника відділу соціальних питань та нагород служби кадрової і соціальної політики Юрія Брезіна, які мене підбадьорували і вірили в те, що кадровики вміють не лише сумлінно виконувати свої виробничі завдання, але й знаходити час для творчого захоплення.

– Цікаво, що змусило тебе з такими творчими талантами обрати професійну стежку на залізниці?

– Від мого рідного села Кривопілля до найближчої залізничної колії невелизько – 16 кілометрів, і, зізнаюся, особливого потягу до залізниці я не мала. Закінчила середню школу з відзнакою, мріяла стати фінансистом чи педагогом, але набір у навчальні заклади на ці спеціальності вже закінчився, тож подала документи до Чернівецького технікуму залізничного транспорту на спеціальність “Колійне господарство”, не розуміючи при цьому, що можна вивчати про колію впродовж 4 років?! Та завідувач відділення колійного господарства Василь Андрійович Грендей практично вирішив мою подальшу долю – переконав мене тут навчатися, а потім поспривав у працевлаштуванні. Отак після закінчення технікуму у 2002 році я розпочала свою трудову діяльність техніком-колійником на другій виробничій дільниці 4-го околотку Івано-Франківської дистанції колії був Степан Савуляк, який завжди підтримував мене в роботі. Спочатку робота була мені незнайома – вчилася правильно оформляти технічну документацію на технічний стан колії, робити різні заміри безпосередньо на колії та дуже багато незнайомих виробничих операцій. Я щиро вдячна майстру 4 околотку

Миколі Цюпі, нині вже пенсіонеру, який допомагав мені з’ясувати тонкощі колійної роботи. Він нерідко казав мені: “Богдано, пішли на колію, поки я ще працюю, поясню тобі всі тонкощі у роботі”. Цей грамотний професіонал детально розповідав мені про кожен шурупчик, гаечку, костиль, і отак я поступово дізнавалася все про колію. Крім того, читала інструкції, дослухалася слухних порад досвідчених колійників і все це застосовувала на практиці, коли виїжджала на дільницю. Дільниця має кілька напрямків – на Ходорів, Стрий, Рахів, Коломию і дві великі вузлові станції – Івано-Франківськ та Хриплин. Загалом – 133 км загальної протяжності. Та, незважаючи на напружену роботу і не жіночу професію колійника, я завжди знаходила час для пісні, навіть під час роботи. Пригадую, як тільки робила свої перші кроки на залізниці, із моєю товаришкою Ганною Черепахою, яка на той час працювала техніком, а нині інженер-землепорядник, під час розбивки кривих ділянок колії ми співали українських пісень. І робота йшла швидше та легше, і здавалася не такою вже технічною. Згодом я навіть написала жартівливу пісню про колію.

Хіба могла я подумати, що колія колись надихне мене на творчість. До речі, саме начальник дистанції Степан Савуляк, знаючи про моє захоплення піснею, наполіг, щоб я поїхала до Львова на конкурс.

На нашій дільниці працювало 80 чоловіків і 10 жінок, поступово я навчилася працювати у чоловічому колективі. Довелося мені бути профгрупоргом на своїй дільниці, де поряд з основними посадовими обов’язками займалася роботою з людьми. Потрібно було кожного вислухати, порадити, допомогти. Загалом усе це згодом стало в нагоді у кадровій роботі.

– Тож робота інспектора з кадрів дистанції тобі до душі?

– Інспектором з кадрів працюю лише півтора року, але мені ця робота подобається. За одинадцять років знаю практич-

но всіх працівників дистанції. Із начальником нашої дистанції Василем Кашуком працюється не важко, він розуміє мене і в робочих моментах, і в творчості. Як будь-яка нова діяльність, кадрова робота спочатку видавалася важкою. Завдяки допомозі і підтримці заступника начальника дистанції колії з кадрів та соціальних питань Андрія Дмитріва вона здається не такою вже “страшною”. Нині у штаті дистанції 510 працівників, на обліку маємо 350 пенсіонерів. Якщо постаю перед складним питанням, Андрій Ярославович завжди має час роз’яснити чи допомогти у вирішенні проблеми. Постійну допомогу відчуваю від нинішнього голови профкому Степана Савуляка та ветеранської ради, яку очолює Григорій Степанович Арсенік.

– Чи долучаєшся до проведення святкових заходів у дистанції?

– Звичайно. До слова, як член профкому дистанції колії відповідаю за культурно-масову роботу, тому постійно беру участь у різних заходах. Коли проводяться святкування державних свят на Івано-Франківському вузлі, то щоразу беру участь у концертних програмах. Виступала я неодноразово на святковому концерті до Дня Незалежності і у Палаці залізничників у Львові. З особливою шанною у нашій дистанції ставимось до ветеранів транспорту, до цієї роботи долучається молодіжна рада на чолі з Іванною Телюк, із якою ми завжди співпрацюємо в громадській роботі. Беремо участь у підготовці зустрічей ветеранів і молоді. Цікавими були цьогорічні зустрічі, присвячені Дню Перемоги і 95-й річниці визволення України від фашистських загарбників. Ветерани часто розповідають, як важко було відбудувати залізницю у післявоєнний час, але при цьому вони завжди наголошують на тому, що рушійною силою у таких справах була любов до праці та обраної професії.

Спілкувалася
Оксана ПОДОЛЬСЬКА
Фото автора